

mee, dat zij vrij waren, doch hij zich zijn recht voorbehiel tegenover Dordt. Een paar uur later kwamen deurwaarder en procureur-generaal van den Hoogen Raad om de heeren op last van dat gerechtshof te ontslaan, doch zij konden zich nu bepalen tot indaging van de Rotterdamsche regeering op 15 April in zake die beleediging de stad Dordt aangedaan.

Het is weer een kraakeel zonder einde. Rotterdam wil wel wat toegeven, mits Dordt ook enkele concessies doet en deze laatste stad is tot niets bereid. Rotterdam heeft nu de gevangenen ontslagen en wil den uitlegger teruggeven, maar ook zij moet haar schuit terug hebben en de belanghebbenden moeten schadeloos gesteld worden; dan zal men de arresten van den officier c.s. „quiteeren ende gecompenseert achten” tegen de intrekking van die actie wegens offensie. De Maasstad vond haar aanbod werkelijk heel royaal en zij deed dit alleen terwille van de goede nabuurschap; zij had immers, oordeelde zij, veel meer reden om zich beleedigd en verongelijkt te gevoelen! Zoo dacht de diep verontwaardigde Merwedestad er echter niet over; zij wilde volkomen genoegdoening hebben, vond het evenwel volstrekt niet noodig iets daartegenover te stellen.

De conferentie van 4 April bij den prins leidt dan ook tot niets. Tevergeefs verklaart Rotterdam, dat de Dordtsche afgevaardigden niet gearresteerd zijn om te ze beleedigen; maar zij kwamen op een heel ongunstig tijdstip, toen de gedoode juist begraven werd en één der gekwetsten op sterven heette te liggen. Het was werkelijk een uittarting, om zoo openlijk op klaarlichten dag door de stad te passeeren en de baljuw had feitelijk door ze in hechtenis te nemen de heeren behoed voor de woede van het volk, dat toch zeker niet ten onrechte verbitterd was. De heeren van Obdam en van Sommelsdijk konden Dordt niet tot rede brengen en, toen de uitlegger van die stad op last der Staten 9 April eindelijk teruggebracht werd naar het Slikkerveer, protesteerden de Dordtsche gedeputeerden heftig bij deze commissie, omdat notabene die daartoe volstrekt niet het recht had doch Rotterdam verplicht was dit te doen. Het is te begrijpen, dat onder zulke omstandigheden de onderhandelingen maar afgebroken werden. Beide steden